

fige: han kunde være bleven befriet for den kirkelige Fond. Den kunde han være bleven fri for under det Fommesbechste Ministerium. Var det ærede Medlem, som sagt, bleven staaende ved den Kornløn, han indrømmede i 1871, saa vilde han altsaa under Kultusminister Worfaae kunde have opnaaet det, som han i 1871 mente var nødvendigt for at komme til en endelig Afgjørelse. Hvad nu angaar selve denne Fond, der affrækker det ærede Medlem fra at gaa ind paa Løven, da skulde jeg tage meget fejl, om ikke det ærede Medlem har udtalt, at han ikke tillagde Spørgsmaalet derom nogen videre Betydning, da der sandsynligvis ikke vilde blive noget tilovers til en saadan Fond. Jeg tror nok at kunne oplyse, at det ærede Medlem har udtalt sig paa denne Maade, men jeg har ikke turdet belave mig paa at citere hans Ord, da jeg ved det er ham saa grumme meget imod. Om Sagen i Almindelighed vil jeg kun sige, at den er bleven forhandlet saa meget og har været brugt saa meget, at jeg tror den er opslidt. Jeg tror, at man gjerne nu kan lade den komme til Ende, idet den neppe kan gjøre mer Tjeneste, end den har gjort.

S. A. Hansen: Jeg vil blot svare det ærede Medlem, at jeg hele Tiden har ventet paa at høre ham tale om Medlemmet for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen). Det kan ikke falde mig ind nu at indlade mig i en Forhandling med det ærede Medlem, da vi saa mange Gange have forhandlet denne Sag; men naar det ærede Medlem bad om Absolution, for saa vidt han ogsaa fremtidigt maa komme til at tale om Sagen, skal jeg dertil kun sige, at det ærede Medlem har havt Absolution for længe siden. Derfor det ærede Medlem afsoloverer jeg enhver Udtalelse, jeg ellers kunde have Grund til at bebrejde enhver Anden; jeg afsoloverer Saadant fuldstændigt og giver Synsforlæbelse derfor.

Thorup: Det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) har sat sig en Opgave, som jeg ikke tror, han kan løse, nemlig at ville komme tilbage til, hvad Medlemmer tidligere have udtalt og gjort i denne Sag. Jeg tror ikke, at han kan løse den Opgave, idet han tidt og ofte glemmer, hvad der egentlig er passeret. Det er ikke mange Dage siden, nemlig ved Slutningen af Finantslovbehandlingen, at det ærede Medlem vilde gjenfalde i Erindringer, hvem der var Skyld i, at Løbloven ikke blev færdig i forrige Samling; men det ærede Medlem huffede ikke, hvad Finantsministeren i sin Tid havde udtalt om, hvor Skylden for, at han ikke kunde forhandle med Udvalget, laa. Jeg var i 1871 blandt dem, der stemte for at Lønne Præsterne med Byg efter Kapitelstagen, og jeg vil ikke ubetinget sige, at jeg ikke endnu kunne gaa med dertil; men det ærede Medlem maa ikke glemme, at

de Lønninger, som vedtoges her den 27de Marts 1871, ikke have været tilbudne af nogen senere Regjering. Det ærede Medlem maa virkelig tage det Hele med, naar han rippes op i, hvad Andre tidligere have talt og gjort i denne Sag.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.

vedtoges uden Afstemning.

S. A. Hansen: Jeg tillader mig at foreslaa, at denne Sag overgives til et Udvalg, bestaaende af 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges ovenstaaende Forslag af S. A. Hansen.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel af Folketingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) til Kirke- og Undervisningsministeren angaaende et Skolelærerembedes Besættelse. (Forespørgslen findes i Tidenden Sp. 2481.)

S. A. Hansen: Dengang det Lovforslag blev forelagt, der senere udkom som Loven af 8de Marts 1856 om Borger- og Almuefolesæsenet i Danmark, indeholdt det den Bestemmelse med Hensyn til Skolelærernes Ansættelse, at de Autoriteter, der indtil den Tid, havde kaldet Skolelærerne, skulde vedblive at have Kaldsretten, medens den Ret, der var indrømmet for Kjøbstædernes Vedkommende, nemlig at Skolekommissionerne kunde foreslaa, med hvem Embederne skulde besættes, ogsaa skulde overføres til Landkommunerne. Efter Udfastet fik altsaa Landkommunerne en Ret til at foreslaa de Kaldsberettigede, hvem de ønskede beskiftet, men vi her i Folkethinget gik ud fra, at en saadan Ret ikke havde Meget at betyde. Hvorledes vi dengang betragtede Udfastet i det Hele, skal jeg tillade mig at erindre om ved at oplæse et Par Ord, som ved Begyndelsen af 2den Behandling bleve anførte af mig, da jeg havde den Ære at være Ordfører for Udvalget. Det blev da udtalt: Udvalget har været enigt om at anse det, der opnaas for Skolevæsenet ved nærværende Lovudkast, som en blot Begyndelse til, hvad der snart maa forventes at ville komme, nemlig et større Opsving i det Hele i vort Almuefolesundervisningsvæsen, dels ved et større indre Liv og en friere Bevægelse, og dels ved, at forskellige af de Misligheder — kan man vel kalde dem — der hidtil have hvilet paa Undervisningen, kunne blive hævede. Løven betragtedes altsaa af Udvalget, der tilraa-